

Pető Intézet

Két hete az osztályommal a Pető intézetben dolgoztunk, mint karitatív munkások. A tapasztalataim alapján, ha valaki meghallja a Pető Intézet nevét és azt, hogy mi milyen munkát végzünk ott, rögtön két dologra asszociál. Az egyik és ami talán a kellemesebbik, hogy megdicsérnek minket, hogy milyen kedvesek és bátrak vagyunk, hogy ezt a munkát mi el tudjuk végezni. Ám hozzáteszik, és ez a második reakció, hogy ők képtelenek lennének csinálni, mert nem bírnák az ott nevelkedő gyerekek „rendellenességét” nézni nap mint nap.

Amint megtudtam, hogy oda megyünk nekem is azonnal ezek a gondolatok támadtak a fejemben, és már hosszú hetekkel a munka előtt minden nap hosszasan gondolkodtam azon, hogy ott mit kell és mit fogunk csinálni.

Ez így volt egészen addig, amíg el nem jött a nap. Be kellett mennünk az intézetbe, de amint beosztottak minket a csoportokba és megismertük a nagyon kedves és segítőkész konduktorainkat valamint lementünk a tantermekbe, ahol minket 7-8 éves kisgyerekek vártak, addig végig ott lebegtek a gondolatok a fejünkben. A gátat viszont nem tarthattuk fent tovább, ugyanis amint beléptünk az ajtón azonnal „bedobtak minket a mély vízbe” és játszani kellett a gyerekekkel. Az első pár pillanatban azt se tudtuk, hogy mit kezdjünk a helyzettel. Aztán az egyik kislány azonnal kért tőlem egy babát, a másik már a nevünkre volt kíváncsi, végül a harmadik, ami feltette az i-re a pontot, már mászott is az ölembe és ebben a pillanatban, mint ha egy varázsütésre minden negatív gondolat elszállt volna és már teljesen csak egy óvoda nagycsoport közepén találtuk volna magunkat.

Amit legfőképpen érdemes megjegyezni, az a fizetés. Mi, mint karitatív munkások nem pénzbeli, hanem mentális fizetséget kaptunk. Egyrészt az eltöltött napi munka után teljesen megváltozik az ember hozzáállása a sérült emberekkel szemben és sokkal jobban megbecsüli saját egészségét, életét, de ami talán a legfontosabb és egyben legnagyobb fizetség az ott töltött napok alatt, az a gyerekek önzetlen szeretete. Az, hogy a mai gonosz, megkeseredett, rohanó világból belépni egy olyan gyerekektől zsúfolt terembe ahol nem ismerik azt, hogy harag, gyűlölet vagy gonoszság, egyszerűen felbecsülhetetlen érzés.

Összefoglalva nagyon örültem annak, hogy együtt dolgozhattam a konduktorainkkal és főként a gyerekekkel. Feltétlenül vissza fogok látogatni hozzájuk, akár többször is, hogy még egy kis időt együtt tölthessek velük, valamint mindenkinek ajánlom, hogy menjen be, és kapcsolódjon ki egy kicsit.